

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men ønsker dog at stille de nedenfor under nr. 1, 4, 5 og 9 stillede ændringsforslag. Mindretallet kan stemme for de af handelsministeren stillede ændringsforslag, men ønsker at udtale følgende:

Disse to lovforslag om begrænsning af avancer og tantiemer er vel den groveste provokation, det danske erhvervsliv hidtil har været præsenteret for. Specielt under den forudsætning, at ethvert parti i folketinget ikke har forsømt nogen lejlighed til at give udtryk for, at netop erhvervslivet og dets konkurrenceevne var en af de grundpiller i den danske økonomi, som krævede og fortjente støtte for at forbedre den samlede økonomiske situation for landet, herunder også de store arbejdsløshedsproblemer.

Selve grundtanken i lovforslagene er at begrænse eller formindske tusindvis af små og mellemstore erhvervsvirksomheders mulighed for at fortsætte og i hvert fald forhindre dem i at investere og udvide deres produktion til gavn for den samlede danske befolkning.

Lovforslagene forhindrer direkte de erhvervsdrivende i at forøge firmaets kapital i samme takt som inflationen. Det vil betyde, at erhvervslivets driftskapital reduceres i takt med prisstigningerne. Det vil også betyde, at den normale opsparing i erhvervslivet ændres til øget forbrug for lønmodtagerne. Lovforslagene vil derfor i selve deres grundholdning betyde øget arbejdsløshed og en svækkelse af erhvervslivet i dets konkurrencemuligheder over for udlandet, hvilket må betragtes som en ren foræring til de udenlandske selskaber og således på længere sigt ødelægge det marked, som danske erhvervsvirksomheder ved flid og dygtighed har formået at opnå.

Grundholdningen i lovforslagene er derfor i sig selv forkert, men det forværres yderligere af, at udformningen af de enkelte paragraffer er helt ude af trit med moderne forretningsdrift.

Alene bestemmelserne i § 1 i forslag til lov om begrænsning af avancer og lønstigningers indregning i priserne om, at enhver virksomhed nøje skal dokumentere firmaets ret til at tage netop den udsalgspris, der er tale om – det være sig for en dåse ærter, lapning af en

cykel, et par sko eller en rulle tapet – siger i sig selv, at lovforslaget er så bureaukratisk, at man ikke med rimelighed kan forvente en rimelig og retfærdig administration. Fremskridtspartiet har derfor på fornemmelsen – og vi tror med rette – at regeringen bevidst ønsker at kriminalisere samtlige danske erhvervsdrivende, det være sig små, mellemstore eller store.

Regeringen kræver, at erhvervslivet nøje skal stå til regnskab for millioner af priser og kalkulationer. Man pålægger dem oven i købet bødeansvar eller strengere straffe, selv hvis de ikke er i stand til at forstå lovtæktens mening.

Regeringen burde på forhånd have undersøgt og fået konstateret, at det er meget få omkostningsarter, om hvilke man kan fastslå, at de er disponeret direkte som stykomkostninger. Stort set drejer det sig nemlig i industrivirksomheder kun om råmaterialeforbrug og i handelsvirksomheder om varens indkøbspris.

Alle øvrige omkostninger disponeres derimod med et helt andet sigte, nemlig for at skabe og vedligeholde det såkaldte kapacitetsgrundlag, der gør det muligt på de enkelte varer at indtjene dækningsbidrag (salgspris minus stykomkostninger på kort eller på lang sigt).

Som det fremgår af svarene på de spørgsmål, handelsministeriet har afgivet til folketinget erhvervsudvalg, er selv ministeriet ikke i stand til at overskue konsekvenserne af forslagene virkninger. Fremskridtspartiet ønsker også at give udtryk for, at den udvalgsbehandling, som er foregået i erhvervsudvalget, har været aldeles utilstrækkelig. Selv ikke de mest elementære spørgsmål er blevet ordentligt besvaret fra ministeriets side. Fremskridtspartiet må naturligvis acceptere, at socialdemokratiet og venstre ved hjælp af diverse medløberpartier er i stand til at gennemtrumfe forslag til vedtagelse, som de nu måtte ønske, men vi ønsker dog at gøre opmærksom på, at socialdemokratiet og venstre så også må bære ansvaret for, at selv ganske almindelige parlamentariske regler er brudt og tilsidesat på en ganske uacceptabel måde. Hvis dette kun havde været til skade for udvalgets mindretal af politiske modstandere, måtte vi naturligvis acceptere dette, men vi kan ikke undlade at gøre specielt disse to partier opmærksom på, at dette »nummer«